ležel, jeví se rozsudek v odpor vzatý naskrz ospravedlněným a slušelo proto dovolání zamítnouti.

(Rozh. z 29. března 1906, č. 3842.) J. B. V.

Příspěvek ku praxi § 74. ex. ř.

Soudce exekuční zamítnul návrh vymah. věřitelky na přisouzení útrat v řízení vyjevovacím jí vzešlých a uložil jí naopak náhradu útrat za vyjádření dlužníkovo a to z důvodu toho, že dlužník jest majitelem usedlosti, tudíž žádost za řízení vyjevovací nebyla nutnou.

Stolice rekursní změnila usnesení to v ten rozum, že návrh dlužníka na přisouzení útrat vyjádření jeho zamítla a naopak vymah. věřitelce útraty vyjevovacího řízení přisoudila.

Důvody:

Dlužno sice prvnímu soudci přisvědčiti v tom, že návrh na zavedení řízení vyjevovacího dle § 47. ex. ř. lze důvodně učiniti jen v případě exekuce bezvýsledné. Leč článek ten má dle jasného znění svého 1. odstavce na zřeteli výlučně jen exekuci mobilární a ta v případě tomto byla skutečně bezvýslednou. Nutiti vymah. věřitele, aby se předem pokusil o exekuci mobilární, nelze ani z důvodů zákonných, tím méně z důvodů praktických. To v případě tomto tím více by bývalo nemístným, an dlužník teprve 6 dní před podáním žádosti za řízení vyjevovací knihovního vlastnictví půllánu kn. vl. č. 32 v B. nabyl, takže to vymah. věřitelce patrně ani známo nebylo, a poněvadž na půllánu tom před pohledávkou 32 K, tudíž na značné náklady immobilární exekuce nepoměrně malou, kteráž tam pro vymah. věřitelku pod pol. 102 zástavním právem zajištěna jest, vázne pohledávek za 3724 K 19 h, tudíž positivní výsledek immobilární exekuce pro vymah. věřitelku nikterak by nebyl zabezpečen.

Nelze tudíž souhlasiti s prvním soudcem, že by útraty řízení vyjevovacího, resp. žadatelčiných podání k uskutečnění práva nejevily se nutnými, naopak jen následkem žádosti za řízení vyjevovací ohlásil dlužník své nové jmění nemovité i movité.

Že následkem toho ohlášení vymah. věřitelka od přísahy manifestační upustila, nemůže na otázku předchozích útrat míti žádného účinku.

Dokonce však nebylo dlužníku přiřknouti útrat za vyjádření jeho, ku kterému jej první soudce vyzval, přes to že jemu knihovní

zajištění vymáhané pohledávky známo bylo, tudíž patrně maje za to, že návrh na řízení vyjevovací jest oprávněn, an by jináče, kdyby byl se držel důvodů naříkaného usnesení, návrh ten již tenkráte a limine byl zamítnouti musel. Dlužník nemá nároku na náhradu řízení vyjevovacího, ani kdyby z důvodů meritálních návrh vymah. věřitele se zamítnul, kdežto v případě tomto vymahající věřitel, dosáhnuv účelu svého dotyčným vyjádřením dlužníkovým, od návrhu svého sám upustil.

Nejvyšší soud však obnovil usnesení soudce I., kteréž prý tím spíše jest opodstatněno, když vym. věřitelka, vzavši sama zpět svůj návrh, tím zároveň uznala, že byl zbytečný, a když tedy nelze tvrditi, že dovolatel způsobil vymah. věřitelce náklady, o které jde (§ 74. c. ř. s.).

(Rozh. z 22. května 1906, č. 8445.) bl.

Společnosti s ručením obmezeným. K výkladu zákona ze dne 16. března 1906, č. 58 ř. z.

A. B. a spol., společnost s obmezeným ručením, zakročili u c. k. zemského soudu v Brně o zápis firmy společenské do obch. rejstříku. Soud zápis povolil, shledav však ve smlouvě společenské některé nesrovnalosti s předpisy zákona o sp. s o. r. ze dne 16. března 1906, č. 58. ř. z., uložil zároveň žádatelům, aby nesrovnalosti tyto zvláštním dodatkem ke smlouvě společenské do dvou měsíců odstranili.

Usnesení o tom doručeno bylo ve smyslu § 102. l. c. c. k. finanční prokuratuře v Brně, jež ve smyslu téhož § i. f. podala z něho r e k u r s k c. k. vrchnímu zemskému soudu v Brně, a to z následujících příčin:

1. Ve smlouvě stanoveno, že průkaz o zřízení jednatelů (za účelem zápisu jich do obch. rejstříku) podává se výtahem z protokolu ověřeným předsedou, oběma jednateli a zapisovatelem. Ustanovení to příčí se předpisu § 17., odst. 1. l. c., dle něhož průkaz ten podati sluší »v ověřené formě«, čímž patrně rozuměti dlužno ve smyslu § 10. uvoz. zák. k obch. zák. ověření s o u d n í n e b n o t á ř s k é.

2. Práva minoritní vyhražena smlouvou již společníkům, jichž podíly představují jednu o s m n á c t i n u kmenového kapitálu, což odporuje předpisům §§ 45.—48. l. c. vyžadujícím jedné d e s í t i n y kmen. kapitálu.*) Mimo to nežádáno ve smlouvě povinného o d ů v o d n ě n í minoritní žádosti a složení k a u c e, jak § 45. l. c. předpisuje.

*) Výjimky stanoví § 37., odst. 1. a § 89., odst. 2., l. c.